

[Baagø-Hansen.]

en lussing. Den sidstnævnte ved på et møde her i København at fremsætte en udtalelse om, at hun for sit vedkommende var rede til at nedbryde enhver form for autoritet. Hertil kommer yderligere de artikler, Poul Henningsen er fremkommet med i regeringsorganet „Social-Demokraten“, artikler, hvis indhold mildest talt må betegnes som uhumsk.

Tror man virkelig i den høje regering, at sligt vil virke fremmende for den opdragelse til lydighed, uden hvilken et sundt samfund ikke kan bestå? Tror man, at det skal kunne lade sig gøre at opdrage gode, lovlydige samfundsborgere uden nogen som helst autoritet, samfundsborgere, som frivilligt vælger friheden i fuld forståelse af, at frihedens kostelige gode kun kan besiddes under ansvar, og som derfor er rede til at påtage sig de byrder og ofre, der er nødvendige for at værne og vogte denne frihed?

Et gammelt ord siger, at den, der ikke vil høre, må føle, og det vil sige det samme som, at den, der ikke lærer at lyde, må føle. Jeg kender ingen eksempler på, at det at have lært at lyde som barn har ført til ulykke eller fordærv, tværtimod, og den almindelige opfattelse af lydighed går ud fra, at der må være en autoritet, man skal adlyde, d. v. s. noget, man skal indordne sig under. Hvilken form denne autoritet nu end har, og hvilken betegnelse man end anvender for den, skal den naturligvis ikke bare bestå i fysisk overlegenhed og fysisk magtanvendelse. Derom kan sikkert de fleste blive enige. Men at denne opfattelse skal føre os derhen, at straf overhovedet ikke skal kunne anvendes i opdragelsen, er en skæbnesvanger misforståelse af den sande friheds inderste væsen. Man kan bare tænke på affæren i en skole i Horsens, hvor en far møder op på skolen og i overværelse af sin dreng stikker læreren et blåt øje, fordi denne havde tilladt sig at give drengen en lussing, da drengen ved en bestemt lejlighed optrådte usømmeligt.

I et velordnet samfund findes der en hel

række autoriteter, som vi må bøje os for, selv i denne sal har vi en autoritet, vi må bøje os for — jeg tænker på den højtærede formand — og selv ministre er undergivet autoriteter.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger for at give den højtærede socialminister anledning til nærmere at begrunde det skridt, han har taget med hensyn til opdragelsen på opdragelseshjemmene, og for at give den højtærede kirkeminister lejlighed til nærmere at gøre rede for, hvad hun egentlig har ment med sin besynderlige udtalelse.

Må jeg tilsidst tilføje, at jeg forventer, at de to højtærede ministre, jeg her har henvendt mig til, vil fremsætte en udtalelse om de af mig rejste spørgsmål.

Nina Andersen: Jeg har henvendelser dels til den højtærede socialminister, dels til den højtærede minister for offentlige arbejder.

Min henvendelse til den højtærede socialminister drejer sig om, hvorvidt han vil overveje hensigtsmæssigheden af at foretage visse tilføjelser til ministeriets bekendtgørelse af 10. juli 1951 vedrørende reglerne angående bestyrelsesforhold m. m. ved anerkendte institutioner og foreninger for børneforsorgen og til samme ministeriums bekendtgørelse af 11. juli 1951 vedrørende reglerne om ansættelsesforhold for det fastansatte personale ved anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg.

Inden jeg går over til nærmere at omtale, hvilke tilføjelser jeg ville mene hensigtsmæssige, vil jeg lige opridsse baggrunden for denne henvendelse. Den består i et par afskedigelser af ledere, som har fundet sted i forebyggende børneinstitutioner.

Det ene tilfælde var ved Kingo sogns menighedsbørnehave i København og det andet ved børneasylet i Herning. I begge tilfælde var årsagen efter det, der foreligger for mig, at der var uoverensstemmelser mellem de pågældende ledere og de pågældende børnehavebestyrelser. I begge til-